

Arrest

nr. 91 265 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U bent een minderjarige Afghaanse jongeman van ongeveer vijftien jaar van Tajiek-origine. U bent geboren in het dorp Dawra gelegen in het district Paghman, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kaboel. Uw ouders overleden drie jaar geleden door een bomaanslag. Daarna woonde u samen met uw broer. U bent naar school gegaan tot de zevende klas maar heeft deze niet beëindigd. U spreekt Dari en verstaat Pashtu. U spreekt ook een beetje Engels en Nederlands. U verklaarde geen persoonlijke problemen te hebben maar de algemene onveiligheid in het district Paghman te ontvluchten. U moest van uw broer het land ontvluchten omdat het te onveilig was voor u om op te groeien in Afghanistan omwille van de aanwezigheid van de taliban. U had nog een zus in de provincie Paktia maar zij kon u niet bij haar laten inwonen omwille van de algemene veiligheidssituatie en de traditie die wil dat mannelijke familieleden niet bij hun zus inwonen. Uw broer verkocht een deel van de gronden waarmee hij uw reis en zijn huwelijk betaalde. U was nog aanwezig voor het huwelijk. U ontvluchtte Afghanistan eind februari 2011 en kwam aan in België op 17 april 2011 waar u de volgende dag op 18 april 2011

asiel aanvraag. U vreest bij uw terugkeer naar Afghanistan als ongelovige beschouwd te worden. U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielrelaas."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. U verklaarde immers dat u Afghanistan ontvlucht bent omwille van de algemene veiligheidssituatie. U legt geen enkel bewijsstuk voor ter ondersteuning van uw asielrelaas. Wat betreft uw voorgehouden profiel als alleenstaande minderjarige en uw gebrek aan een familiaal netwerk bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, roepen uw advocaat en voogd de niet-bereidheid van uw broer tot uw opvoeding in als reden tot erkenning van de vluchtelingenstatus (CGVS p. 14 en 15). Daarenboven heeft u, sinds u in België bent, maar één keer contact gehad met uw broer waarna u hetzelfde nummer verschillende keren heeft gedraaid maar er niet in slaagde contact te maken (CGVS p. 6). In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat het CGVS ten volle de kwetsbaarheid van alleenstaande minderjarigen in Afghanistan erkent doch dat in uw geval niet geconcludeerd kan worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan niet zou beschikken over een afdoend familiaal netwerk. Bij terugkeer naar Afghanistan kunt u volgens het CGVS immers net zoals in het verleden bij uw broer terecht. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw broer kwade intenties ten opzichte van u had, eerder integendeel. U kunt bijgevolg niet beschouwd worden als een alleenstaande Afghaanse minderjarige in een kwetsbare positie. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u de niet-bereidheid van uw broer om uw opvoeding op zich te nemen tijdens het gehoor zelf geen enkele keer inroept, het zijn uw voogd en uw advocaat die dit opmerken. U verklaart wel dat hij [uw broer] zei dat ik moest vertrekken omdat het niet veilig was, hij had schrik van de taliban. Hij zei het is onveilig omwille van de taliban en de zelfmoordaanslagen je bent hier niet veilig (CGVS p. 7). Verder verklaart u nog mijn broer zei je moet vertrekken het is moeilijk voor jou (CGVS p. 15). De beweegredenen die u dus zelf aangeeft om Afghanistan te ontvluchten zijn de algemene veiligheidssituatie en uw wil om een betere toekomst op te bouwen in een ander land zoals u eerder aangaf bij de vragenlijst van DVZ (zie administratief dossier: vragenlijst). Op geen enkel moment tijdens het gehoor maakt u gewag van uw broer die niet zou willen instaan voor uw opvoeding. Bovendien moet worden opgemerkt dat u al een paar jaar onder de hoede van uw broer stond en u reeds sinds uw twaalfde aan het werk was op de familiegronden (CGVS p. 4). Het feit dat u uw broer maar één keer heeft kunnen bereiken sinds u in België bent (CGVS p. 6), is ook niet voldoende om uw netwerk in Afghanistan als onbestaande te beschouwen. Als u gevraagd werd waar uw broer nu woont, antwoordt u zonder twijfelen dat hij samen met zijn vrouw in het district Paghman woont (CGVS p. 5). Er is ook geen reden om te geloven dat hij zou verhuisd zijn aangezien hij nog steeds over grond beschikt in de regio en op die manier voor zichzelf en zijn vrouw zorgt (CGVS p. 11). Bovendien beschikt u over het juiste adres en kan men er dus vanuit gaan dat uw broer gemakkelijk te traceren is. Uit uw eigen verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat uw broer u uit bezorgdheid wegstuurde (omwille van de onveiligheid in de regio) en niet omdat hij het beu was voor u in te staan. Uit het voorgaande blijkt dat het door u ingeroepen asielmotief geen recht geeft op bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Uw vrees dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zal worden beschouwd (CGVS, p.12) is zuiver speculatief en niet gebaseerd op feiten. Afghanistan heeft een geschiedenis van mensen die het land ontvluchten en zich terug vestigen in het land. Het grootste probleem voor de mensen die terugkeren naar hun land zijn toegang tot grond, huisvesting en werkloosheid (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Nergens wordt gewag gemaakt over het feit dat mensen die zich in het buitenland hebben bevonden als ongelovigen worden beschouwd. Bovendien hoeft u niet te vermelden aan de dorpelingen dat u in Europa hebt verbleven. U kunt uw afwezigheid op voldoende manieren motiveren opdat ze u toch niet als ongelovige zouden beschouwen. Uit dit door u ingeroepen asielmotief blijkt evenmin een gegronde vrees voor vervolging. In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een

beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14-10-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met het gegeven dat het deel van de erfenis van verzoeker verkocht werd om de vlucht naar Europa te financieren. Hij benadrukt dat het zijn broer is die aangedrongen heeft op het vertrek van verzoeker. Het initiatief ging niet uit van verzoeker, de vlucht werd hem aangepraat door zijn broer.

Verzoeker wijst erop dat in de informatie van de commissaris-generaal over de veiligheidstoestand in het district Paghman melding wordt gemaakt van sporadische aanvallen van antiregeringselementen.

Hij stelt ook dat in verschillende landen van de Europese Unie, zoals in Duitsland en in Italië, asielzoekers uit de stad en de provincie Kaboel subsidiaire bescherming krijgen en hij meent dat de ongelijke behandeling door verschillende EU-landen de artikelen 6 en 14 EVRM schendt.

2.2. De commissaris-generaal voegt aan zijn nota een recentere versie toe van zijn rapport over de veiligheidstoestand in Centraal-Afghanistan.

2.3. Uit de verklaringen van verzoeker kan vooreerst worden opgemaakt dat hij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A(2) van het vluchtelingenverdrag inroept. Zo verklaart hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk *"Ik heb geen problemen met iemand in Afghanistan (...) noch met de autoriteiten, noch met medeburgers"* (vragenlijst 28 juni 2011, vraag 4 en 8). Dit wordt ook bevestigd door zijn raadsman die verklaart dat verzoeker subsidiaire beschermingsstatus aanvraagt aangezien hij geen probleem heeft met iemand specifiek maar wel in het algemeen de Taliban en de onveilige situatie in zijn provincie vreest. De raadsman van verzoeker stelt uitdrukkelijk *"persoonsgebonden vrees is er niet bij daar moeten we eerlijk over zijn"* (gehoorverslag, 22 februari 2012, 14, 15).

Ook bij de subsidiaire beschermingsstatus dient bij de beoordeling ervan, als onderdeel van de asielaanvraag, rekening te worden gehouden met het hoger belang van het kind.

In casu is verzoeker als niet-begeleide minderjarige op zijn veertiende in België aangekomen. Dat de ouders van verzoeker zijn omgekomen bij een bomaanslag wordt niet in twijfel getrokken. Voor verzoeker restten na het overlijden van zijn beide ouders enkel nog een gehuwde zus en een broer als enige directe familieleden in Afghanistan. Overeenkomstig de traditie werd vervolgens door zijn oudere broer de zorg over verzoeker opgenomen. Deze oudere broer besliste uiteindelijk verzoeker naar Europa te sturen nadat hij zelf in het huwelijk was getreden en was ingetrokken bij zijn schoonfamilie. Dat verzoeker hiertoe verplicht werd blijkt uit zijn verklaringen *"voelde je je verplicht om te vertrekken uit Afghanistan? ja mijn broer zei je moet vertrekken het is moeilijk voor jou."* Verzoeker bleek vervolgens aan de voogd te hebben verklaard dat het hem niet toegelaten was tegen dit bevel van zijn broer in te gaan (gehoorverslag, 15). Gelet op het voorgaande in samenhang met het gegeven dat verzoeker noch zijn voogd (gehoorverslag, 15) erin slagen om, na een eenmalig contact, nog enige telefonische verbinding te krijgen met verzoekers broer kan hieruit wel degelijk besloten worden dat er geen enkele garantie bestaat dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt waarop hij kan terugvallen. Verzoekers broer heeft zich immers duidelijk willen ontdoen van iedere verantwoordelijkheid voor de verdere opvoeding van zijn jongere minderjarige broer door hem met zijn deel van de erfenis van hun ouders gedwongen naar Europa te sturen en eenmaal hier aangekomen, de contacten te verbreken.

Indien, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, in het district Paghman in de provincie Kabul geen situatie heerst van veralgemeend geweld kan toch worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op zijn kwetsbare profiel als alleenstaande minderjarige zijn er immers voldoende objectieve indicaties om aan te nemen dat verzoeker, in acht genomen de context van willekeurig geweld, gedwongen rekrutering van minderjarigen en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER